

در عین حال نباید آنچنان به خود سخت بگیریم که نفس ناطقه به زحمت بیفتد

شماره پرسش: ۱۰۴۴۵

تاریخ ارسال پرسش: ۱۳۹۳/۸/۱۳ ۰۶:۰۰:۰۰

متن پرسش

سلام علیکم: ۱. تفاوت سیره و نگاه شما با بزرگانی چون مرعشی نجفی و آیت الله شاه آبادی در چیست؟ در جواب سوال آن کاربر که شما فرمودید شاید نیاز نباشد تمام ماه محرم و صفر را مشکی بیوشیم این بزرگان هم خود و هم خانواده را به انجام آن سفارش می کردند. اگر کسی نذر کند یا باعث متذکر شدن و از بین رفتن فضای مصیبت ال الله بشود چه؟ و اصولا چرا شما نهی می کنید؟ اگر در این فضای گناه آلود کسی بخواهد خود و خانواده و اطرافیان را با این امر متذکر کند اشکال کار در چیست؟ مطلوبمان حفظ این فضا است و جانمان جای خالی محرم را تاب نمی آورد. ۲. اگر در شروع سیر مطالعاتی بخواهیم خود را یا بهتر بگوییم فضای فکر خود را مجبور به حفظ فضای حضور کنیم و قلب این عمل را بعد از مدت کوتاهی حتی بعد از چند دقیقه بس بزند و نبذیرد و احساس خستگی و کسلی کند چه کنیم؟ آیا آن فضای فکر را به زور هم شده حفظ کنیم؟ آیا اگر قرار است فشار نیاوریم و ریاضت لازم را نکشیم این فرار از وجود نیست؟ مگر اگر ول کنیم موضوعی برای فکر در آن لحظه بهتر از این فضا وجود دارد؟ با احساس خستگی در این حال چه کنیم؟ ممنون.

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: در مسیر سیر الی الله در عین آن که هرگز نباید تسلیم نفس اماره شد و باید در زیر سایه دستورات شرع خود را جلو برد، در عین حال نباید آنچنان به خود سخت بگیریم که نفس ناطقه به زحمت بیفتد و ریاضت‌ها را تلخ احساس کند، حال اگر عزیزی مثل آیت الله مرعشی نجفی و یا آیت الله شاه‌آبادی با آمادگی روحی و با پوشیدن لباس مشکی در ماه محرم و صفر احساس صفای خود را حفظ می‌کنند معلوم است که این کار را انجام می‌دهند، ولی اگر ما چنین احساسی را نداشته باشیم و برعکس، ممکن است نفس ناطقه احساس فشار بکند لازم نیست انجام دهیم. موفق باشید